

РЕШЕНИЕ

№ 7063

гр. София, 20.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова

Ася Тодорова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12714** по описа за **2025** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „ИФ 81“ ЕООД, подадена от адв. Н., срещу Решение № 3539/30.09.2025 г., постановено по АНД № 17220/2024 г. на Софийския районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено издаденото наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Н. който поддържа жалбата. Претендира разноска.

Ответникът – директорът на дирекция „Инспекция по труда“ /Д „ИТ“/ С. в ОСЗ се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата. Претендира разноска за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 22-2400328/20.11.2024

г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ за нарушение на чл.415, ал. 1 КТ на „ИФ 81“ ЕООД е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

С т. 4 от протокол за извършена проверка изх. № ПР2240005 от 10.07.2024 г., съставен от служители на Д „ИТ“ С., на „ИФ 81“ ЕООД е дадено задължително предписание до 31.07.2024 г. да изплати уговореното и начислено трудово възнаграждение на В. М. Т. за положения от него труд за месец декември 2023 г., съгласно чл. 128, т. 2 КТ. При извършване на проверка по спазване на трудовото законодателство от служители на ответника към 16.09.2024 г. е установено, че даденото предписание под т. 4 от протокол за извършена проверка изх. № ПР2240005/10.07.2024 г. не е изпълнено от дружеството. Поради това е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 22-2400328/17.09.2024 г., а въз основа на акта е издадено процесното НП.

Въззивният съд е обусловил изводи, че в административно-наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност на „ИФ 81“ ЕООД за извършеното нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Въззивният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил решение в съответствие с материалния закон.

Даденото с т. 4 от Протокол за извършена проверка изх. № ПР2240005/10.07.2024 г. предписание представлява принудителна административна мярка. Тя не е обжалвана пред административния съд, поради което е влязла в сила. Неизпълнението ѝ в дадения срок представлява нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, съгласно който неизпълнението на принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лева.

Основното възражение на касатора е, че въззивният съд едностранчиво обсъжда събраните по делото доказателства само в полза на административнонаказващия орган, като по този начин не е установил факта, че бившият служителят на „ИФ 81“ ЕООД В. Т. не е указал съдействие на дружеството за изпълнение на предписанията. Настоящата касационна инстанция не споделя тези доводи. По делото не се съдържат доказателства за твърдяната изпратена и непотърсена покана до Т. от 18.07.2024 г. за получаване на трудово възнаграждение. Приложените по административната преписка протоколи, подписани от свидетели, според които Т. отказва да подпише платежната ведомост при получаване на възнаграждението си, от 30.09.2023 г. , 13.10.2023 г. , 10.11.2023 г. , 11.12.2023 г. , 12.02.2024 г. , 11.03.2024 г. , 12.04.2024 г. и 03.05.2024 г. са неотнормими, тъй като от тях не се установява нито размера на паричната сума, нито за кой месец се отнася твърдяното плащане на трудово възнаграждение. Освен това тези протоколи се отнасят за времеви период преди издаване на предписанието и биха имали отношение към законосъобразността на ПАМ, а не на НП. Съгласно разпоредбата на чл. 270, ал. 3 КТ, изплащането на трудово възнаграждение би могло да се удостовери не само чрез подпис на ведомост, но и по друг начин -чрез разписка или представяне на банково извлечение за извършен превод за сметка на работника. Такива доказателства след издаването на ПАМ не са представени. Поради това касационната инстанция приема, че обжалваното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро, определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3539/30.09.2025 г., постановено по АНД № 17220/2024 г. на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА „ИФ 81“ ЕООД да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ разноси по делото в размер на 66,47 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.